

IX.

И така, Хаджи Ничо сѣ печѣлилъ и печѣлилъ; а хората му са радвале, тѣрпѣле го и хладнокрѣвно гледале на неговите кражби. Българете сичко поднасятъ: не напразно нашите калугери и попове така много ни сѣ говорили за тѣрпѣнието и смирението! Но колкото повече Хаджи Ничо живѣлъ и богатѣлъ, толкова повече той ставалъ по-саможивъ, по-завистливъ, по-шарлатанливъ, по-крадливъ и по-звѣроподобенъ; той желалъ да бѣде на сѣкаде и въ сичко пѣрви и за това не можалъ да тѣрпи ония хора, които знааяле повече стѣ него и прислѣдвалъ ги съ сичките си сили. Но предъ по-силните, по-влиятелните и предъ тия, отъ които той ималъ интереси, Ничо билъ кротакъ, умилителенъ и сладкодумъ. Веднашъ нѣколко българина са оплакале предъ едно сиятелство отъ Нича; по сиятелството са зачудило и рѣкло: